

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8Csp/179/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419203364
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Šteffel
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8419203364.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom JUDr. Jurajom Šteffelom v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, P. O. BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanej Ž. B., nar. XX.XX.XXXX bytom M. Č.. XXX, XXX XX M., za účasti osobitného subjektu Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 1.025,40 eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamieťa.
- II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.
- III. Osobitnému subjektu sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 02.12.2019 sa žalobca na žalovanej domáhal zaplatenia istiny vo výške uvedenej v záhlaví rozsudku s príslušenstvom a náhrady trov konania z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo zmluvy o pôžičke č. 6230337/7540500147 z 01.04.2016 s právnym predchodcom žalobcu, ktorej predmetom boli peňažné prostriedky v celkovej výške 1.000 eur.

2. Predvolanie na pojednávanie právny zástupca žalobcu prevzal 16.10.2020 s poučením podľa ust. §278 Civilného sporového poriadku.

3. Žalobca ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie neustanovili. Neprítomnosť odôvodnil právny zástupca podaním doručeným 18.11.2020 (dva dni pred pojednávaním) hospodárnosťou konania a svojou pracovnou zaneprázdnenosťou

4. V danom prípade v oznámení svojej neúčasti iba vysvetlil dôvod svojej neprítomnosti bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie pojednávania. V nadväznosti na to nebolo povinnosťou súdu postupovať podľa ust. §183 ods. 4 C. s. p., keďže jeho aplikácia sa vyžaduje iba v prípadoch, ak strana sporu požiada o odročenie pojednávania a súd zistí, že ňou uvedený dôvod na takýto procesný postup nie je dôležitý. Je preto potrebné dôsledne rozlišovať medzi skúmaním naplnenia podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 278 písm. a) a b) C. s. p. a skúmaním dôvodnosti procesného návrhu strany sporu na odročenie pojednávania podľa § 183 C. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> s. p., pričom žiadna analógia legis § 183 ods. 4 C <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>. s. p. vo vzťahu k § 278 písm. b) C. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> s. p. do úvahy neprichádza (pozri obd. Uznesenie Krajského súdu Žilina z 28.02.2019 spis. zn. 7Co 17/2019).

5. Pojednávanie je inštitútom procesného práva, ktorý slúži na vymedzenie predmetu konania. Inými slovami, aby súd v súčinnosti so stranami vyjasnil o čom má konať, ktoré skutočnosti považuje za sporné a ktoré za nesporné a v neposlednom rade k tomu, aby strany viedol k zmierlivému vyriešeniu sporu, čo je jeho základnou povinnosťou podľa Článku 7 Základných princípov C. s. p.

6. Vo všeobecnej rovine súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia ako následok procesnej pasivity žalovaného v civilnom sporovom konaní. Procesná pasivita žalobcu sa prejavuje tým, že si neplní povinnosti strany konania tak, aby konanie mohlo byť rýchlo a efektívne skončené. Pripomína sa zásada, že práva patria bdelym, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie sa na ochranu svojich práv a vyžaduje, aby aj strana v konaní sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozeniu a poškodzovaniu. Predpokladá sa pritom, že strana musí využiť prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jej práv. Bola to pritom práve nečinnosť žalobcu, ktorý sa bez riadneho, hoci včasného uvedenia dôvodu neustanovil na pojednávanie nariadené vo veci súdom prvej inštancie, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a bol v predvolaní výslovne poučený o možnom následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Ak potom za danej situácie žalovaná navrhla rozhodnúť vo veci rozsudkom pre zmeškanie, bolo povinnosťou súdu rozhodnúť podľa ust. §278 C. s. p. (pozri Stručný komentár, Civilný sporový poriadok - Jaroslav Krajčo, Eurounion, 2018, str. 353, Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3Co 39/2018 z 28.03.2019, Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 233/2019 zo 04.06.2019) tak, že žalobu zamietol. Žalobca totiž nerespektoval povinnosti uložené súdom prvej inštancie podľa Článku 10 Základných princípov civilného sporového konania a tomu zodpovedala forma a výsledok konania. (pozri obd. Uznesenie Krajského súdu Žilina z 28.02.2019 spis. zn. 7Co 17/2019).

7. Na tomto mieste sa dopĺňa, že skutočnosť, že žalobca bol v doterajšom priebehu konania aktívny, nie je pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie na pojednávaní podľa ust. §278 Civilného sporového poriadku rozhodujúca (obdobne pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Obdo 87/2018 z 22.11.2018, obdobne Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob 152/2019 z 05.12.2019).

8. V tejto súvislosti súd vo vzťahu k dôvodu neúčasti uvádzanému žalobcom odkazuje na právny názor vyslovený v Uznesení Krajského súdu v Nitre č. k.: 9Co/388/2017-97 z 26.4.2018 a v Uzneseniach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 136/2019-105 z 21.05.2020, sp. zn. 16Co 23/2019-80 z 27.02.2020, sp. zn. 3Cob 66/2019-178 z 12.05.2020 i sp. zn. 4Cob 45/2019-126 z 21.05.2020, podľa ktorých hospodárnosť konania nemožno považovať za vážnu okolnosť, pre ktorú by sa žalobca objektívne nemohol ustanoviť na pojednávanie.

9. Nie je totiž ospravedlniteľným dôvodom neúčasti na pojednávaní presvedčenie sporovej strany (jej zástupcu), že v prejednávanej spore by jej účasť viedla k nehospodárnosti konania, (obd. Rozsudok NS ČR z 31.05.2012, spis. zn. 29 Cdo 1940/2011). Uvedené platí o to viac, keď žalobca (jeho zástupca) presvedčivo nezodôvodnil, v čom konkrétne by mala spočívať nehospodárnosť konania v prípade jeho účasti na pojednávaní.

10. Žalobca v podaní zo 07.08.2020 ako dôvod neúčasti na pojednávaní uviedol hospodárnosť konania. Preto nebolo možné akceptovať jeho neprítomnosť. Súd tak v danom prípade musel konštatovať, že neprítomnosť z vážnych okolností neospravedlnil. V tejto súvislosti sa, odkazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax súdov vyššej inštancie poznamenáva, že nie je jeho povinnosťou akceptovať každé ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní.

11. Za vážnu okolnosť objektívne brániacu účasti žalobcu na pojednávaní nemožno považovať ani dôvod spočívajúci v pracovnej zaneprázdnenosti sporovej strany prípadne jej právneho zástupcu (pozri Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 21.01.2019 č. k. 7Co 180/2018-92).

12. Žalobca neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami tak, ako to vyžaduje ustanovenie §278 písm. b) C. s. p.

13. Nad rámec odôvodnenia tohto rozsudku (ust. §279 C. s. p.) sa dopĺňa, že prvoradou povinnosťou súdu bolo preskúmať, či pôvodný veriteľ pohľadávky s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť

žalovaného splácať spotrebiteľský úver, keďže články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex officio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23 (Rozhodnutie SD EÚ C - 679/18).

14. Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru (ust. §7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z.).

15. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom (ust. §7 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z.).

16. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa §7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa §7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa §7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ust. §11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z.).

17. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca na preukázanie splnenia povinnosti podľa ust. §7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. nenavrhol žiaden dôkaz ani skutkové tvrdenie.

18. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, v ktorej v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama osebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

19. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

20. Podľa bodu 26. preambuly vyššie citovanej Smernice členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch.

21. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej

zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého zmluvného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

22. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48 <<http://merit.slv.cz/8smernice2008/48>>, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa.

23. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej).

24. V tejto súvislosti sa poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora EÚ z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, podľa ktorého Článok 8 ods. 1 Smernice č. 2008/48, sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby sa ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnilo len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak veriteľovi neukladá povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom.

25. V prejednávanej spore žalobca ani netvrdil, žeby vôbec pôvodný veriteľ posúdil schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver.

26. V žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (ust. §132 ods. 1 C. s. p.)

27. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (ust. §132 ods. 2 C. s. p.).

28. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca už v žalobe neúplne opísal rozhodujúcu skutočnosť týkajúcu sa posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou. Na preukázanie splnenia esenciálnej zákonnej povinnosti neuplatnil žiaden prostriedok procesného útoku.

29. Podľa ust. §149 C. s. p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

30. Podľa ust. §150 ods. 1 C. s. p. strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žalobca v žalobe nespĺnil základnú povinnosť pravdivo a úplne uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu tak ako mu to ukladá ust. §150 ods. 1 C. s. p.

31. Subjektívne dôkazné bremeno určuje, ktorá procesná strana si má aktívne počínať pri preukázaní určitej skutočnosti (znaku skutkovej podstaty normy práva), t. j. kto má navrhnúť dôkaz na jej preukázanie. Preto je toto bremeno označované i ako bremeno vedenia dôkazu.

32. Rozdelenie bremena vedenia dôkazu medzi sporové strany zásadne vyplýva z pravidiel delenia objektívneho dôkazného bremena (pozri Štajgr, F. Dôkazné bremeno v civilnom súdnom spore. Praha: Knihovna sborníku věd právních a státních, 1931, s. 89). Je totiž zrejmé, že navrhovať dôkazy má ten, kto je ohrozený stratou sporu v prípade, že rozhodujúca skutočnosť nebude preukázaná.

33. Subjektívne bremeno tvrdenia vyjadruje, aké skutkové tvrdenie musí jedna alebo druhá sporová strana uviesť, aby v spore uspela.

34. Ktorá strana má určité skutočnosti tvrdiť, aby odvrátila nepriaznivý následok, vyplýva z objektívneho dôkazného bremena: subjektívne bremeno tvrdenia nesie strana, ktorá je zaťažená objektívnym dôkazným bremenom.

35. Aké konkrétne skutkové prednesy má jedna alebo druhá strana urobiť, vyplýva z pravidiel o delení objektívneho dôkazného bremena.

36. Určité skutočnosti nie sú pre tú ktorú stranu priaznivé len preto, že ich strana tvrdí, ale preto, že s nimi spája priaznivý následok norma práva. Z toho je nepochybné, že rozdelenie dôkazného bremena nie je určené tvrdením strán, ale naopak z toho, ako je medzi strany rozdelené objektívne dôkazné bremeno, možno zároveň identifikovať, aký skutkový prednes má strana sporu urobiť.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je žalobca povinný v priebehu konania tvrdiť skutočnosti zodpovedajúce všetkým znakom skutkovej podstaty normy práva zakladajúcej ním uplatnené právo (pozri napr. NS ČR 22Cdo 3108/2010, 21Cdo 2682/2013, 21Cdo 3989/2011, obdobne II. ÚS ČR 385/2015). Ak tak neurobí, súd musí v zásade žalobu bez ďalšieho zamietnuť.

38. Tvrdenia žalobcu o splnení povinnosti podľa ust. §7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v žalobe absentovali. Bolo jeho procesnou povinnosťou skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy vo vzťahu k uvedenej zákonnej povinnosti podrobnejšie rozviesť. Túto procesnú povinnosť však nespĺnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností len odkázal na predložené listinné dôkazy, ktoré boli súčasťou miestami neprehľadnej prílohy.

39. Vzhľadom na procesnú pasivitu žalobcu týkajúcu sa objasňovania esenciálnych skutočností súvisiacich s kontraktačným procesom a splnením si svojej právnej povinnosti pri uzatváraní zmluvy so žalovanou, tak nebolo možné tieto rozhodné skutkové okolnosti objasniť. Uvedené skutočnosti tak nie sú ani preukázané, ani vyvrátené. Zostali preto neobjasnené (stav non liquet).

40. Na základe uvedeného tak neboli prostriedky procesného útoku žalobcu obsiahnuté v žalobe dostatočným podkladom pre konštatovanie splnenia povinnosti podľa ust. §7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z.

41. Možno preto uzavrieť, že pôvodný veriteľ nespĺnil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovanej v právnom postavení spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, keď vychádzal z jej objektívne nedoloženého osobného vyhlásenia o osobných, zárobkových a majetkových pomeroch uvedených stručne v zmluve.

42. Dostatočnými informáciami dokladujúcimi schopnosť spotrebiteľa splácať nie sú považované informácie získané výlučne od spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka zdroj jeho príjmu (v danom prípade žalobca v konaní nepredložil ani len tvrdenie o takejto skutočnosti). Kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (pozri Rozsudok NS ČR z 25.07.2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).

43. Žalovaná pri podpise zmluvy uviedla, že je zamestnaná, zamestnávateľa však neuviedla, v ďalšom, že jej čistý mesačný príjem dosahuje sumu 420 eur. Uviedla však aj, že iné výdavky nemá (SIPO, náklady na bývanie a pod.). Tento nulový životný náklad pri ďalších dvoch vyživovaných osobách vzbudzuje vážne pochybnosti o schopnosti žalovanej úver riadne splácať. Pôvodný veriteľ tieto údaje nijak neoveroval.

44. Je zrejmé, že právny predchodca žalobcu sa pri uzatváraní úverovej zmluvy zamerl, (aj to veľmi povrchno) len na zistenie pomerov žalovanej a jej schopnosť splácať úver komplexne neskúmal. V priebehu konania žalobca nepreukázal, žeby pôvodný veriteľ mal snahu s odbornou starostlivosťou

zistiť celkovú zadlženosť žalovanej a teda jej schopnosť platiť poskytnutý úver. Žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, obozretne ani so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytovaní úverov.

45. Pôvodný veriteľ tak hrubo porušil povinnosť, ktorú mu ukladá ust. §7 ods. 1 Zákona č. 129/2010, a preto je úver poskytnutý žalovanému úverom bezúročným a bez poplatkov.

46. Podľa ust. §11 ods. 2 Zákona č. 129 / 2010 Z. z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa §7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

47. Aplikujúc posledne citované zákonné ustanovenie by tak súd i v merite veci musel konštatovať neplatnosť právneho úkonu pôvodného veriteľa označeného ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 22.04.2017“.

48. Splatnosť úveru bola stranami dohodnutá na 20.04.2021, a preto i zmluva o postúpení pohľadávky voči žalovanej na žalobcu z 29.05.2020 je právnym úkonom neplatným.

49. Súd by tak musel v danom spore konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu a žalobu zamietnuť i z tohto dôvodu.

50. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (ust. §255 ods. 1 C. s. p.)

51. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ust. §262 ods. 1 C. s. p.)

52. Žalovaná bola v konaní úspešná v rozsahu 100% Žiadne trovy konania jej však nevznikli, a preto jej právo na ich náhradu priznané nebolo (výrok III).

53. Podľa §262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prípustné odvolanie výlučne z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie. /§356 písm. b) CSP/

Proti výroku o trovách konania je v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozsudku prípustné odvolanie na Krajský súd v Prešove prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 373 ods. 4 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 281 ods. 1 CSP, ak žalobca z ospravedliteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalobcu tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie.

Podľa § 281 ods. 2 CSP návrh podľa odseku 1 môže žalobca podať do 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel; o tom žalobcu v rozsudku pre zmeškanie súd poučí.